

Blues egy esős nap hajnalán

„bömböl, habzik, zuhog a víz, és dörög a víz, és zörög a víz,
mint celofán-hajó a szélben”
(Juhász Ferenc: Ohridi források)

1. (Lightnin' Hopkins: Rainy Day Blues)

*Rég nem esett. Lopakodik a zápor,
feltartóztathatatlanul. Titokzatosan susog.
Odakinn bibliai sötét, épp, mint amikor
a templom kárpitja fölétől aljáig kettéhasadt.
Bőkezűn ontja könnyeit a mennybolt.
Larghissimo, adagissimo. Szépen,
lassan elterül a szent permet.*

*Sír az ég. Megeredtek az ég forrásai.
Susog, szemerkél, szitál, hull, potyog.
Csepereg, csöpög, permetez, záporoz.
Zubog. Zuhognak a szinonimák.
Dobol a cserepeken, a járdaköveken.
Veri az ablaküveget, ajtón kopogtat.*

*Eső paskolja a házak tetejét, eső mossa fák lombját.
Víz szivárog a résekbe, repedésekbe.
Bugyognak, fortyognak csatornák, hajszálerék
viszik a vizeket tovább a morajló nagy óceán felé,
hogy onnan páráként visszaröpüljenek az egekbe.
Duruzsol a szent permet. Ömlik, zuhan lefelé.*

2. (Lonnie Johnson: Falling Rain Blues)

*Sötét az éjszaka, sehol egy ragyogó csillag.
Fellegek gyűltek, sötétek. Alig múlt három.
A szomszédok mélyen alszanak, mind.*

*A kutyák vackukban szenderegnek,
most nem futnak elének. A homokban
pereg az idő. Szakad az eső, víz zuhan
az égből. Largo, lento, larghetto.
Kecsesen fut a lépcsőn lefelé.
Sír az ég. Záporozik, hull az élet forrása.
Földet ér majd valahol, elmossa a világ porát.
Pocsolya, tócsa lesz belőle, latyak,
ingovány, sártenger, dagonya. Láp.
Növekszik a dágvány, iszap, mocsár.*

*Az ég tajtékozó dühvel vicsorítja fogát.
Kiszakadtak a felhők, a puttonyok,
ömlik, habzik az élet nedve. Hangolja a húrokat.
A csatornában folyók gyémánt-habja csobog.
Vihar tépi a lombokat. Villám dörög, tündököl,
zúg az álom tajtékos tengere.*

*Szívem egyre hangosabban dobog,
zuhanok felfelé. Szendergő elmém visszaszól.
Az eső csak esik. Hull rendületlenül,
földet érek majd valahol.*

3. (Big Bill Broonzy: I Get The Blues When It's Rain)

*Zene lebeg a vizek felett.
Csorog a csatornákból a lé.
Áradat ostromolja a földet.
Adagio. Adagietto. Andante.
Lassan, de erős érzelmekkel.
Andantino. Marcia moderato.
Sétáló tempó. Kecsesen, lomhán.*

*Ömlik a sok jó víz. Alapanyag egy vershez.
Zubog, ömlik lilán, csillogón, susterogva
zúdul alá a szent fellegekből. Incseleg,
flörtöl velem egy csodás, vad dallam.
Évtizedek, századok röppennek fejem felett,
vállamra fellegek borulnak. Gyömszölöm
az akkordokat. És a vizek felett pára lebeg,
blues, fekete epe (melankólia).*

*Körkörös, kanyargó, burjánzó görgeteg a lét.
Sikoltanak a csatornák, mint a szülő anyák.
Nedvesen remeg az újszülött világ.*

Beszél hozzám az eső, mormol, suttog.
Mondana valamit. Kibeszél a szerepéből.
Parázna. Szodomáról és Gomoráról mesél.

Zivatar paskolja a léha, lomha világot.
Bokrok, bukszusok áznak az udvaron.
Valaki jön a falakon keresztül, a repedéseken át.
Egy sötét angyal, egy szem szalad a harisnyáján.
Egyik pupillája egy árnyalattal sötétebb.
A lábán ólomnehéz (12 ütem) blues csorog lefelé.
Dorombolnak a csatornák. Álmodni kezdenek.
Finoman hangolják, finomítják a húrokat.

4. (Sonny Boy Williamson: Rainy Day Blues)

Tegnap még sütött, ma már esik,
villámlik, mennydörög. Titkok susognak
odakinn. Vad égiháború, zivatar.
Sír a koromsötét ég. A nagystílű gravitáció
fenséges rendszerében dől a lé. Zúdul lefelé.
Andante moderato. Moderato, allegretto.
Mérsékelt sebességgel, életvidáman.

Sír az ég. Bömböl a blues. Nyomul.
Vizet okádnak az ereszcatornák.
Ránk szakadt a menny boltozata.
Ömlik, zuhan lefelé. Mintha dézsából öntenék.
Árkokban hömpölyög, csörgedez, tódul,
folyik, patakszik. Áramlik, özönlik, zúdul.
Erek, csermelyek szaladnak világnak.
Megtelnek a rések, repedések.
Dörömböl a blues. Lesújt a földre.

Habzik, fröcsköl a víz, ömlik a házak
fedelére. Micsoda vad monotónia.
Döfködi a földet az igéktől lüktető ősbozon.
Allegro moderato. Allegro. Molto allegro.
Temperamentummal. Picit gyorsabban.
Csak mértékkel, még semmi tombolás.
Világunk porát az eső földbe mossa.

Eső esik, csobog. Költői képekkel ruházom fel.
Kifolyik a versből. Nézem az alvó agy mozifilmjét.
A későn és a korán kelők is még
az igazak álmát alusszák. Lázálmodok,

sápadt szavak kerülgetik őket. Egymásba
csúsznak a látomások, egymásba minden.
Sötét van, a legsötétebb óra: a feltámadás
ideje. Három egész tizennégy század.

5. (John Lee Hooker: Rainy Day)

Sűrűn, keményen zuhog. Átszakadtak a felhők.
Víz nyomul a résekbe, hasadékokba.
Kifolyik a versből. Tele lesz a lakmusz,
a könyv lapjai nem győzik elnyelni.
Vivace, vivacissimo, allegrissimo.
Allegro vivace. Presto, prestissimo.
Nagyon esik. Nagyon gyorsan, élénken.
Haragosan, csaknem tornádóként.
Más valóságba röpít, más dimenzióba.
Szürreálba. Magába fogadja a koromsötét.

Lidércek kergetőznek az égen, villámok cikáznak.
A kígyók és sárkányok elhagyták fészküket.
Kitárult Pandora szelencéje, szélvihar,
monszun, tornádó, hurrikán tört ránk.
Tombol a természet. Özönlik a víz.
Fürdik az Úr, teremtményeit fürösztí.
Átszakadtak az ég gátjai, patakok zubognak,
iramlanak az élet csíráit rejtő folyók felé.
Majd elnyeli őket a delták mocsara.

Ömlik a zuhatag, ordít, üvölt, tombol magából kikelve.
Mindent eláraszt, az ágy szélén kuporgó salabaktort,
a porszemeket. Mily parányiak vagyunk!
Bármikor besöpörnek bennünket a szőnyeg alá.

Ez nem egy szerelmes vers, ez csak egy
12 ütemes blues, egy esős nap hajnalán.
Ez egy könnyes boogie-woogie,
mert leszakadtak a felhők,
kiszakadtak az ólom-nehéz puttonyok.
Ez nem egy szerelmes vers,
ez könny és szenvedély.
Nyomom a boogie-t. Adagio. Allegro molto.
Largo. Scherzo. Molto vivace.
Tomboló crescendóba zuhanunk,
a vihar közepébe, boldog extázisba.

Ég és föld, őrzöngő szeretőként, egymásba
fonódnak. A szavak közötti réseken ömlik a víz,
a líra. A költő májából két martalóc lakmározik,
szívén hét boszorkány osztozik,
combját zombik harapdálják.

Jó ez így. Vadul tépjük a húrokat.
Nyakló nélkül jönnek a vízi zenék,
bömböl a 12 ütemes blueskör.
Megtelnek a lefolyók, a holtágak.

Hála a magasság Urának! Jó ez így!?
Küszködve, fájva újraterejtjük a világot.
Nemcsak előre, de visszafelé is új valóság szülessen!
Torlódjon a légnyomás sújtotta olcsó kacat!

6. (Bob Dylan: A Hard Rains A-Gonna Fall)

Fergeteges dobszóól. Tornádótrauma.
Előttünk-utánunk özönvíz, trópusi monszun.
Dühöng. Kotta nélkül zubog. Susog.
Rombol. Görgeti a világ szennyét, mocskát.
Mintha sohasem akarna véget érni.
Allegro vivace. Presto, prestissimo.
Nagyon élénken, nagyon gyorsan.
Skizoid hisztéria. Teljes erőből.
Beleragadunk az eső labirintusába,
a hangjegyekbe. Bömböl, dübörög a blues.

Mennyi dolgunk volna még.
Egyebek is jutnak majd eszembe.
Leállni képtelenség. Ömlik az élet.
Remeg a mennybolt, leszakadtak a fellegek.
Hangjegyek, kvintek, oktávok, akkordok
potyognak. Bömböl, dübörög a blues.
Görcsösen lüktet lábunk között a dob.
Csapong a gitár. Véget nem érő zenék.
A requiem dallamával birkóznak a szelek,
trombiták dühével a fellegek.

Az éj folyamán vastag, sűrű, ónos
vízözön érkezett. Forgolódom nyugtalanul.
Víz alatt lebegek, fuldoklom.
Ingadozik a légnyomás. Kibukkan a fejem,
rögtön felébredek. Eső fürösztí a kottát,

*a metaforákat. Data Control, Garamond Blues.
Fekete alapon fehér betűk, új idők:
New Times Roman. Ez csak egy kémélő menü.
Orpheusz rendületlenül pengeti lantját,
éneke lassan betölti a szobát.*

*Sír az ég. Hömpölyög a víz a földeken.
Az árkok tele vannak. Bugyog a lé, tobzódik.
A víz mindent visz. Celofánt és szirmokat,
emléket meg mindent, rothadó szemetet,
barokk cikornyát. Kifut alólunk a világ.
Szavak, hangjegyek ütnek rést a koponyán.
Száguldva bömböl a vaksötét.*

7. (Tom Waits: Make It Rain)

*Ömlik a sok jó víz. Dézsából öntik.
Áznak a tájképek és önarcképek,
a bibliai jelenetek és az absztrakt nők.
Orfeusz a cenákulum küszöbén ül,
és harmadnapja zokogva énekel.
Allegro moderato. Allegro. Molto allegro.
Gyorsan, szaporán. Esik. Gyorsan és boldogan.*

*Nyomom a boogie-t. A múlt és jövő vagyok.
Tündökletes szökökút, sistergő tajték, örvény.
Hallgatjuk az égbolt csodás szimfóniáját.
Adagio. Allegro molto. Largo. Scherzo.
Molto vivace. Tomboló crescendóba
zuhanunk. Ez nem egy szerelmes vers.*

*A múzsa hátára fordul éppen, nem érdekli
a művészet titka. Álmodik, és nagyot sóhajt,
szeme lecsukva, semmi fény és derű.
Combjai összezárva, mint a szerelem után,
hogy a boldog, forró sperma ki ne csorogjon.
Mintha kígyó villogna a mellén. Mintha várna
valakit, mintha húsát vadak tépnék.
Csillog a csont odvai közt a velő.*

*Ez nem egy szerelmes vers.
A trubadúr ázott kutyaokról énekel.
A vizek fölött dallamot visz a szél,
sodródznak életünk kacatjai, áruházak,
elfelejtett, édes illatok, ízek. Paráznák.*

*Életünk múltékony öröme. Esik, tombol.
Sötétben bugyognak a kürtök, a trombiták.
Mindenféle nyelveken zubognak a szavak.
Pokoli horror és mennyei burleszk.
Barokk összevisszaság, féktelen tobzódás.*

8. (The Rolling Stones: Rain Fall Down)

*Még mindig esik. Zuhogó monotónia.
Csöpög, locsog az ég. Andantino.
Marcia moderato. Sétáló tempó.
Kecsesen, lazán menetelve, masírozva.
Esik. Hömpölygünk egy életen át.
Ázik bennem Kosztolányi Logodi utcája,
a varázsló kertje Szabadkán,
Újvidéken a Zsidó (Jevrejska) utca,
Ohridban a tóparti óváros.
Életünk kanyargó útvesztői.
Dúl az időzivatar, a téridő végtelen
görbülete. Jégbe fagyott spirálok.*

*Látni vélek egy kanyargó, vaksötét ókori utat,
Vágtat rajta a vihar vad paripája.
Amikor még római volt a szőlők között vezető út,
alig pár millió ember élt a bolygón.
Akkor is áztak a lovak, és a vonuló légiók.
Esőcseppek csillogtak a lánzsahegyeken.
Nem volt népszámlálás, nem vesződtek adatokkal.
Lantok ciripeltek, és halál leselkedett a felhők közül.
Esett az eső. Szépen, lassan és gyorsan, ahogy kell.*

*Amikor először megcsókoltál, még kevesebb,
mint négymilliárd ember élt a földön,
ma, amikor e sorokat rovom,
már kétszer annyian vagyunk a bolygón.
Állunk az egésznek közepén.
Áramlunk felfelé, a magasságokba.*

*Zajlik az eső és a föld ütközete. Vesszőfutás.
Bömböl a blues, szitál a boogie-woogie.
Szárnyakon röpködnek esztendőök, századok.
Végtelen dallam viszi, repíti őket.*

9. (Otis Taylor: Blue Rain in Africa)

Vízben fuldokló új hajnal hasad.
Egy eső áztatta derengő reggelen,
a dombok mögött, izzik a pirkadat.
Húrokat hangol az új fuvallat.
Az oázis felett mindjárt hajnal hasad,
talán majd felragyog a fény.
Dereng, pirkad, virrad. Zuhognak
a szinonimák: pitymallik, reggeledik.
Ki beszél? Mi dereng a láthatáron?

Előbb csak félhomály, majd homály,
később lőn majd egy kis világosság.
Az eső még susog, arcomat paskolja,
titkokról locsog, és mindent eláztat.
Andante moderato. Moderato, allegretto.
Mérsékelt sebességgel, életvidáman.

Dereng. A horizont szaporán pirkad.
Nyugovóra térnek a kioltott fényű csillagok.
A résekbe fény nyomul szaporán.
Messze keleten felvillannak
a hajnal első opálos fényei.
Valahol már süt a nap és megebédeltek.
Téridő kontinuum, egy csésze semmi.
Realizmusok és újabb realizmusok.

Sír az ég. Bömböl a blues.
Nyomom a boogie-t. Feketéből fehérbe.
Az ablakon már szivárognak a hajnal fényei.
Beáztatom a metaforákat szappanos vízbe,
esőbe, a brummogó nagybögőbe. Jó ez így!
Nem érhet már meglepetés.

10. (Grateful Dead: Cold, Rain And Snow)

Van egy kivételes pillanat,
amit dämmerungnak neveznek.
A fények drámai változása,
az átmenet sötétből világosba, vagy fordítva.
Van az a pillanat, amikor felsejlik
a narancsos ragyogás, és átvált tiszta kékbe.
A dämmerung egy olyan pillanat,
amikor az ember átmenetileg megvakul,

*mert vagy éles fény világít a szemébe,
vagy elsötétül körülötte minden.
Egy jéghideg pillanat. Amikor a hinta lendülete
felér a csúcsra, ott megáll, és vagy visszazuhan,
vagy pedig átfordul, és leng egyenletesen tovább.*

*Még mindig hallom a monoton morajt.
Szépen, lassan csepereg. Zuhan lefelé.
Adagio. Adagietto. Andante. Lassan,
de erős érzelmekkel. Largo, lento, larghetto.
Három egész tizenégy és további törtek.
Celofánba csomagolom a szavakat.*

11. (Jesus and Mary Chain: Nine Million Rainy Days)

*A felkelő nap lágyan fűröszi sugarait.
Begyűjtöm a szikrákat, nyalábokat.
A szobahomályban meg-megcsillan a bútorok éle.
A szék, az asztal, a hűtőszekrény, a vetetlen ágy,
melyen ott hever szétvetett lábakkal a poézis Múzsája,
ágyékáról egy hangyányi mézet látok lecsöppeni.
A lepedő mohón kortyolja a sápatag fényt.*

*Csendesül a vihar, erejét vesztve szitál.
Larghissimo, adagissimo. Nagyon lassan,
vékonyan. Alig duruzsol már a szent permet.
A távolban még dübörög a mennybolt,
tobzódó álmok szövődnek tovább.*

*Egy eső, egy hajnal. Többféleképpen.
Alig észlelhető módosulások labirintusa.
Csak magamnak ismétlem: újabb tizedek híján
három-egész-tizenégy. Semmi sem érhet
véget. A homályt aranyra cseréli a táj.*